

Zrcadlo a lež

Ruben Olschewsky

Zrcadlo a lež

Rozdíl mezi tím, jak Bůh a člověk
zjevují to, co je v srdci.

Ruben Olschewsky

Vytištěno:

služebností maranathamedia.cz

Leden 2023

(Anglický originál v září 2018)

Obsah

Předmluva.....	5
Úvod	6
Kristus je plné Boží zjevení	7
Jak to tam čtete?	8
Zrcadlo	11
Příklady zrcadla.....	13
Zrcadlo, které odráží vraždu a cizoložství:.....	15
Zrcadlo odhalující lež:	18
ZRCADLO (Šalamoun a dvě nevěstky-matky)	25
Příkaz zní „zabít bez milosti“	30

Předmluva

Obsah této brožury je založen na předpokladu, že čtenář se studiem Božího charakteru teprve začíná. Existuje řada kroků, které považuji za nezbytné, a které je nutné podniknout, aby studie obsažená v této brožuře byla skutečně prospěšná. Navrhoval bych, aby byl čtenář obeznámen s níže uvedenými tématy, k získání co největšího užitku z jejího obsahu:

1. Tzv. Božský vzorec (založeno na 1 Korintským 8:6) ukazuje vztah udržovaný mezi jediným pravým Bohem a Jeho jednorozeným Synem. Rozšíření této zásady se nachází v následující brožuře: "Božský vzorec života".
2. Věčné Evangelium¹ (na základě Zjevení 14:6, Galatským 1:6-8, 3:8, Židům 4:2) odhaluje, že stejné poselství milosrdenství bylo dáno od Adama až dodnes. Bez ohledu na to, na jakou dobu v dějinách se zaměříme, plán spasení vždy nabízel tutéž spásu, stejnou moc, kterou lze překonat skrze stejného a jediného milujícího a milosrdného Prostředníka Ježíše Krista. Doporučuji přečíst si následující brožury pro rozšíření této problematiky; „*Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy*“ a „*Kněz navěky*“.
3. Služba smrti (na základě 2 Kor 3:6-11, Deuteronomium 32:39, Galatským 2:20, 1 Korintským 15:31, 2 Korintským 5:16-19) je proces, kterým je "starý tělesný člověk" usmrčen, abychom mohli být vzkříšeni k novosti života v Kristu Ježíši. Chcete-li toto učení rozšířit, prostudujte si prosím následující brožury; „*Služba Smrti*“ a „*Dvě zrcadla*“.

¹ Někteří autoři za *Věčné evangelium* považují onu „dobrou zprávu“ o pravém charakteru Boha, jenž však byl pošpiněn Luciferem (v nebi před našimi věky, proto věčné evangelium) tvrzením, že Bůh je krutý a nemilosrdný a za přestoupení Jeho zákonů musí být trest

Úvod

V této studii si přeji soulad mezi násilnými ustanoveními vycházejícími od Boha ve Staré smlouvě (zákoně) s životem Ježíše, Syna Božího, v Nové smlouvě (zákoně). Důvod, proč je to pro mě důležité, je ten, že v Bibli je řada výroků učiněných Ježíšem a o Ježíši, které se zdají, že vykreslují protichůdný obraz mezi Božím charakterem ve Staré smlouvě a životem Božího Syna v Nové smlouvě. Tato brožura se pokusí odpovědět na některé otázky týkající se biblické zprávy, která je pro povrchního čtenáře velmi jasným zjevením, že Bůh zabíjí bezbožné, ať už svým nařízením nebo vlastní rukou. Modlím se, aby se tato brožurka pro vás stala výzvou, ke zvážení alternativy, jež smíří život Ježíše Krista s Bohem Starého zákona neboli smlouvy.

Kristus je plné Boží zjevení

Ježíš Kristus tvrdil, že je plným zjevením Boha (svého Otce). Níže uvedené texty poskytují krátký seznam identifikující některé biblické texty na toto téma:

Zj 1:1 Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh...

2 Kor 4:6 Neboť Bůh, který řekl: "Z temnoty *ať* zazáří světlo," zazářil v našich srdcích, aby osvětlil *lidi* poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista

Žd 1:3 On je září *jeho* slávy, otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když [skrže sebe] vykonal očištění od [*našich*] hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.

1 Jan 5:20 Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost poznávat toho pravého, a jsme v tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

Ex 23:20-21 Hle, posílám před tebou anděla, aby tě střežil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem připravil. Měj se před ním na pozoru a poslouvej ho. Neprovokuj ho, neboť nesejme vaše přestoupení, protože mé jméno (charakter) *je* v něm

Mat 11:27 Všechno mi předal můj Otec; a nikdo nezná Syna, jen Otec, ani Otce nikdo nezná, jen Syn a ten, komu by *ho* Syn chtěl zjevit.

Jan 14:9 Ježíš mu řekl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: "Ukaž nám Otce"?"

Abych to ještě více objasnil, zahrnul jsem jeden z mnoha výroků Ducha proroctví jako rozšíření toho, co písma již objasňují:

Christ the Revelation of God, January 12

Vždyť sám Otec vás miluje, protože jste si mě zamilovali a uvěřili jste, že já jsem vyšel od Boha. Jan 16:27.

*Při pohledu na svatost a slávu Boha vesmíru jsme vyděšeni, protože víme, že Jeho spravedlnost Mu nedovolí očistit viníky. Nemusíme však zůstat v naší hrůze, protože **Kristus přišel na svět, aby zjevil Boží charakter, aby** nám objasnil Jeho otcovskou lásku ke svým adoptivním dětem. **Boží charakter nemáme hodnotit pouze podle úžasných skutků přírody, ale podle prostého a milého života Ježíše, který Jehovu představil jako milosrdnějšího, soucitnějšího a něžnějšího než naše pozemské rodiče.***

*Ježíš představil Otce jako někoho, komu můžeme dát svou důvěru a předložit své potřeby. Když máme hrůzu z Boha a jsme přemoženi myšlenkou na Jeho slávu a majestát, **Otec nás odkazuje na Krista jako na svého zástupce. To, co vidíte zjevené v Ježíši, o něžnosti, soucitu a lásce, je odrazem vlastností Otce.** Kříž Kalvárie zjevuje člověku Boží lásku. Kristus představuje Vládcu vesmíru jako Boha lásky. Ústy proroka řekl: "Miloval jsem tě láskou věčnou, proto jsem tě přitáhl laskavostí milující" (Jeremiáš 31:3). In Heavenly places, p.18.*

Je-li Ježíš Kristus oknem, kterým jasně vidíme Otce, pak život Ježíše Krista, jak je zjeven ve čtyřech evangeliích (Matouš, Marek, Lukáš a Jan), je oknem, kterým vidíme Boží jednání ve Staré smlouvě. To se zdá být docela rozporuplné, protože Stará smlouva zaznamenává mnoho případů, kdy Bůh buď osobně vzal životy mužů, žen a dětí, nebo nařídil jejich zahubení svým „vyvoleným“ lidem, a přesto pozemský život Ježíše Krista nezahrnuje jediný vražedný čin ani příkaz někoho zabít.

Jak to tam čtete?

Při studiu jakéhokoli tématu v Písmu je důležité zajistit, aby naše definice nenásilně používaly jazyk, který má určitý význam. Důležitost

toho je zřejmá z pravidel výkladu, která nám byla dána prostřednictvím Williama Millera, jejichž výňatek je uveden níže a jehož celek si můžete prohlédnout v knize (Memoirs of William Miller, by Sylvester Bliss, chapter 4);

Pravidla výkladu

1. **Každé slovo musí mít svůj náležitý vztah k tématu, které je v Bibli prezentováno.** Důkaz, Mat.5:18.
2. **Celé Písmo je nezbytné a může být pochopeno pilným uplatňováním a studiem.** Důkaz, 2Tm 3,15-17.
4. **Abyste porozuměli nauce, spojte všechna Pisma dohromady na téma, které si přejete znát; **Necht' tedy každé slovo má svůj náležitý vliv.**** A dokážete-li vytvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete se mýlit. Důkaz, Iz.28:7-29; 35:8. Př.19:27. Lukáš 24:27,44,45. Ř 16,26. Jakub 5:19. 2Pt.1:19,20.
5. **Písmo musí být svým vlastním vykladačem, protože je pravidlem samo o sobě. Spoléhám-li na učitele, který mi to bude vysvětlovat, a on by měl hádat jeho význam, nebo si přát, aby to tak bylo kvůli svému sektářskému vyznání, nebo aby byl moudrý, pak jeho hádání, touha, vyznání nebo moudrost je mým pravidlem, a ne Bible.** Důkaz, Ž 19,7-11; 119:97-105. Mat 23,8-10. 1Kr 2,12-16. Ezk.34:18,19. Luk 11:52. Mat.2:7,8.
11. **Dává-li slovo smysl tak, jak je, a neporušuje prosté přírodní zákony, je třeba je chápat doslovně; Pokud ne, obrazně.** Zj 12,1,2; 17:3-7.
12. **Chcete-li poznat význam nějakého symbolu, prohledejte to slovo skrz naskrz v Bibli, a když zjistíte, jeho význam, nahradte toto vysvětlení použitým slovem (symbolem); a pokud to dává dobrý smysl, nemusíte hledat dále; pokud nedává, hledejte znovu.** Sylvester Bliss, *Memoirs of William Miller*, (1853) p 71.

Pečlivým zkoumáním těchto pravidel je zřejmé, že význam každého slova musí být pravdivý, s výjimkou, kdy použití významu neodpovídá "jednoduchým přírodním zákonům". Pro ilustraci použiji příklad:

Jan 6:54-55 Kdo **jí mé tělo a pije mou krev**, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.

Kdyby Kristova slova byla brána doslovně, měli bychom před sebou kontroverzní vyjádření. Stará smlouva nám říká, která masa jsou čistá a která ne. To je zjeveno v Leviticus 11. Mezi čisté maso není zahrnuta konzumace lidského masa, proto je nečistá. Konzumace krve je také nezákonná, jak je vyjádřeno v následujícím verši:

Leviticus 17:10-12 Když by kdokoliv z domu izraelského nebo z příchozích, kteří pobývají mezi nimi, jedl jakoukoliv krev, obrátím svou tvář proti tomu, kdo by pil krev, a vyhladím jej zprostřed svého lidu. Neboť život těla je v krvi a já jsem vám ji dal na oltář k získání smíření pro vás, neboť je *to* krev, *kteřá* získává pro člověka smíření. Proto jsem řekl synům Izraele: **Nikdo z vás nebude pít krev, ani příchozí, který pobývá mezi vámi, nebude jíst krev.**

Je tedy jasné, že tento doslovný výklad nebyl zamýšleným významem, který Kristus naznačil. Následující text poskytuje správné porozumění;

Jan 6:63 Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamena. **Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.**

Právě s těmito myšlenkami na mysli je třeba se zabývat některými zásadami v našem chápání Božího charakteru. Bible zaznamenává mnoho případů, kdy velké množství lidí přišlo o život, zdánlivě z přímého Božího rozhodnutí. Jak je to tedy v souladu s evangeliem, kde Kristus život ukazuje zcela odlišné zjevení Božího charakteru?

Když diktátoři vyhladí velké množství lidí, mluvíme o nich jako o monstrech, zločincích a tyranech. O jejich činech hovoříme jako o násilných činech, genocidě, zvěrstvech atd.

Stačí jen letmý pohled na akty genocidy za posledních 200 let, abychom objevili zvěrstva, která se na této Zemi opakují od vstupu hříchu před nějakými 6000 lety.

Když se však Bible zmiňuje o vyhlazení hříšníků po tisících, statisících nebo dokonce milionech, nazýváme to spravedlivým soudem. To je násilí v obecném chápání jazyka. Tento druh překrucování významu slov jen prohlubuje nenávist, kterou svět chová k našemu nebeskému Otci. Například:

1. Zkáza bezbožných při celosvětové Potopě (Genesis 6-8)
2. Oheň a síra ničí bezbožné obyvatele Sodomy a Gomory (Genesis 18-19)
3. Vyvraždění 185 000 asyrských vojáků "andělem Páně" (2Kr 19)
4. Boží dekret králi Saulovi, požadující úplné zničení všech Amalechtů (mužů, žen, dětí, dobytka) bez milosti. (1Samuelova 15)

Musíme být věrni používání jazyka při studiu Bible a Ducha proroctví a pod vedením Ducha svatého bude odhalena pravda o našem Bohu. Stejný proces bude také nutný, když mluvíme o „zrcadle“.

Zrcadlo

Termín "zrcadlo" má popsat proces, kterým Bůh zjevuje, co leží pohřbeno hluboko v srdci hříšníka. Způsob, jakým Bůh nastavuje zrcadlo lidstvu, je různý, jak uvidíme níže. Je-li odrazem v zrcadle násilí, není vyjádřením Boží vůle, ale pouze odrazem vlastních vědomých či nevědomých hříšných tužeb samotného člověka. Bůh chce osvobodit lidi od skrytého hříchu, který je ničí, a proto podrobuje lidi tomuto obtížnému procesu zkoušky. Člověk se musí rozhodnout: „Je to opravdu Bůh?“ Je tato temná stránka v Bohu, nebo je to zjevení mne samého, za které mám činit pokání?

Je na hříšníkovi, aby se rozhodl, zda je to obraz jeho samého, nebo zda je to skutečně Boží charakter. Jestliže se hříšník rozhodne

posuzovat (hodnotit, soudit), že násilí je zjevením Božího charakteru, pak musí odmítnout zjevné projevy Božího charakteru, které již existují a jsou jasně v rozporu s tím, co je mu zjeveno skrze zrcadlo.

Jednou z podmínek principu zrcadla je schopnost Boha číst myšlenky a záměry srdce. Písma poskytují mnoho důkazů o této vlastnosti a jasně odhalují, že Bůh je jediný, kdo má tuto moc;

Žd 4:12 Neboť **Boží slovo** je živé, činné, a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a **je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce**.

Ž 139:2 Ty víš, kdy si sedám a kdy vstávám, už **dávno znáš mé úmysly**.

Jer 17:10 **Já, Hospodin, zkoumám srdce** a zkouším ledví, abych každému dal podle jeho cest, podle ovoce jeho činů.

Zj 2:23 ...**já jsem Ten, který zkoumá mysl i srdce**, a že každému z vás odplatím podle vašich skutků.

Dan 2:28 Na nebi je **však Bůh, který zjevuje tajemství**. Ten králi Nabúkadnezarovi ukázal, co se stane v posledních dnech. Sen a vidění, která jsi v mysli viděl na lůžku, jsou následující:

Je to Boží moc, která zjevuje, co se skrývá v hříšném srdci. Přirozený člověk nedokáže číst ve svém vlastním srdci; ono je prostě příliš podvodné a zlé, jak je to zjeveno v Písmu:

Jer 17:9 Lidské srdce je ze všeho nejzrádnější, je nenapravitelné – kdo mu rozumí?

Ž 53:1-3 Blázen si v srdci říká: Bůh není. *Lidé* jednají zvráceně, páchají špatnosti. Není, kdo by činil dobro. Bůh shlíží z nebes na lidské syny, aby viděl, zda je *někdo* rozumný, *zda někdo* hledá Boha.

Př 28:26 Kdo spoléhá na svůj rozum, je hlupák, ale kdo žije moudře, unikne.

Jak 1:14-15 Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben *svou* vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonaný hřích plodí smrt.

Řím 8:7 Myšlení těla *je* totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.

Zrcadlo je nezbytné, aby Bůh odhalil lidem, co mají ve svém nitru, aby nás mohl zachránit. Když Bůh zjeví, co je v srdci, je pro člověka obtížné uvěřit, že je to zjevení jeho samého, a tak jsou vlastnosti charakteru zobrazené v zrcadle připisovány Bohu, který je zrcadlem. Člověk ve své vlastní síle nemůže být zrcadlem, protože v něm je klamné srdce a postrádá schopnost číst myšlenky. Když se tedy člověk pokusí vstoupit do Boží říše a soudit pohnutky druhých, stává se lhářem. Ale celé stvoření může být Bohem použito jako zrcadlo, protože "Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme", Sk 17:28.

Podívejme se na některé způsoby, jakými zrcadlo funguje:

Příklady zrcadla

Boží zákon je zrcadlo: Když vidíme Boží zákon, vidíme zjevenou dokonalost Božího charakteru. Toto zjevení dokonalosti nám ukazuje, kde jsou naše nedostatky v protikladu k Jeho krásnému charakteru. Bible to vyjadřuje následujícím způsobem:

Jak 1:23-24 Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe, odešel, a hned zapomněl, jaký byl.

2 Kor 3:18 A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz (charakter), od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.

*Každý musí Bohu skládat účty sám za sebe. Dal nám svůj **zákon jako zrcadlo**, do kterého můžeme hledět a objevovat nedostatky ve své povaze. Nemáme se dívat do tohoto zrcadla proto, abychom viděli,*

jak se odrážejí chyby našeho bližního, abychom viděli, zda dosahuje standardu, ale abychom viděli nedostatky v sobě, abychom je mohli odstranit. (1TT 314.1)

Evangelium je zrcadlo: Úkolem evangelia je vést hříšníka, který byl odsouzen zákonem, ke Kristu jako jediné cestě ke spáse. Evangelium odhaluje hříšníkovi, co je skutečně skryto v hlubinách jeho hříšného srdce. Aby se hříšník viděl přesně takový, jaký je, musí vidět Krista jako beránka zabitého od založení světa a uvědomit si, že je to on, kdo se provinil ukřižováním Božího Syna. Toto zjevení skrze evangelium zjevuje bolest a utrpení Boha a jeho Syna, a tak nabízí dar pokání, který nás vede ke Kristu, jenž je připraven odpustit. Evangelium nám tak zjevuje, co je skutečně v nás. Evangelium je tedy zrcadlem podle zjevení, zatímco Zákon je zrcadlem podle protikladu.

Zákon je velkým zrcadlem, podle něhož může hříšník rozpoznat nedostatky ve svém mravním charakteru. Ale zrcadlo nemůže tyto vady odstranit. Evangelium ukazuje na Krista jako na jediného, který je schopen odstranit poskvrny hříchu svou krví. I když zákon nemá odpouštějící moc, je to jediný způsob, jak hříšníkovi vysvětlit, co hřích skutečně je. V zákoně je poznání hříchu. Bez zákona nám Pavel říká, že hřích je mrtvý. {ST July 18, 1878, par. 9}

Láska, čest a dokonalost zjevená v evangeliu jsou zjevením Božího charakteru člověku. Spravedlnost, dobrota a shovívavost, které se projevily v Kristově charakteru, se mají opakovat v životě těch, kdo přijímají výsady evangelia. Studiem Slova Ho máme vidět takového, jaký je, a okouzlení pohledem na Jeho božskou dokonalost máme růst do stejného obrazu. Musíme pochopit, že evangelium plně zjevuje Pánovu slávu. Je to zrcadlo, které odhaluje Boží charakter obrácené duši. Podoba Boha se zjevuje v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli pochopit, co to znamená být učiněn k obrazu Božímu a čím se můžeme stát, jestliže

s neustálým pohledem na něj mu dovolíme, aby nás proměnil od "slávy k slávě". {ST February 24, 1909, par. 3}

2 Kor 3:18. A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.

Ve výše uvedených příkladech nebyl člověk zapojen přímo, protože dílo usvědčení bylo vykonáno zákonem a evangeliem. Na následujících příkladech uvidíme, jak Bůh dopouští, aby nastaly okolnosti, které způsobují, že hříchy jednotlivce jsou mu v zrcadle zjeveny za účelem vyvolání pokání a vyznání:

Zrcadlo, které odráží vraždu a cizoložství:

2 Sam 11:14-15 I stalo se ráno, že napsal David Jóabovi dopis a poslal ho po Urijášovi. Do dopisu napsal toto: Dejte Urijáše do přední linie nejprudšího boje a pak od něj ustupte, aby byl zabit a zemřel.

Biblický příběh odhaluje, jak touha krále Davida po Batšebě způsobila, že nechal zabít jejího manžela, aby získal jeho ženu a zakryl hřích cizoložství, který již byl spáchán, protože byla těhotná s dítětem krále Davida. I když David sám nezvedl ruku, aby zabil Uriáša, manžela Batšeby, schválil tento čin, a proto byl v Hospodinových očích právě tak vinen, jako kdyby zabil samotného Uriáša. Všimněte si prosím slov proroka Nátana:

2 Sam 12:9 *Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem a spáchal jsi zlo v jeho očích? Chetejce **Urijáše jsi zabil mečem** a jeho manželku sis vzal za ženu; zabil jsi ho mečem synů Amónových.*

Věnujme nyní důkladnou pozornost tomu, jak funguje usvědčená mysl a jak Bůh pracuje, aby zrcadlil zlo, které je v mysli hříšníka, v tomto případě krále Davida:

2 Sam 12:1-6 Hospodin poslal k Davidovi Nátana. Přišel k němu a řekl mu: V jednom městě byli dva muži; jeden bohatý a druhý chudý. Bohatý měl velmi mnoho ovcí a skotu. Chudý neměl nic než jen jednu malou ovečku, kterou koupil. Živil ji, vyrůstala u něho spolu s jeho syny. Jídala jeho sousto chleba, pila z jeho poháru a spávala v jeho klíně. Měl ji jako dceru. Nějaký pocestný přišel k bohatému muži, ale tomu bylo líto vzít ze svých ovcí či ze svého skotu a připravit poutníkovi, který k němu přišel. Tak vzal ovečku chudého muže a připravil ji muži, který k němu přišel. David proti tomu muži velice vzplál hněvem a řekl Nátanovi: Jakože živ je Hospodin, muž, který to spáchal, je synem smrti. A tu ovečku nahradí čtyřnásobně za to, že toto spáchal, a protože neměl soucit.

Bůh mluví ke králi Davidovi skrze Nátana v podobenství. Když porovnáme příběh podobenství, které vyprávěl Nátan, a události, které vedly ke smrti chetitského Urijáše, zjistíme, že bohatý muž v podobenství krade beránka, a ne muži ženu, což je mnohem menší hřích než v činu krále Davida. Ale pocit nespravedlnosti, který král David zakouší, způsobil, že odsoudil bohatého k smrti. Je možné, že král David představoval na boháči své vlastní odsouzení jako v příběhu o ukradené ovečce?

Bůh nyní bere soud krále Davida a „zrcadlí“ mu ho:

2 Sam 12:7 Nátan řekl Davidovi: „Ty jsi ten muž...”

2 Sam 12:10-12 **Nyní se meč navždy neodvrátí od tvého domu** za to, že jsi mnou pohrdl a vzal sis manželku Chetejce Urijáše, aby byla tvou ženou. Toto praví Hospodin: **Hle, já dám povstat proti tobě zlu z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tvému bližnímu. Bude s tvými ženami spát za denního světla. Ty jsi to sice spáchal tajně, já však to učiním před celým Izraelem a za denního světla.**

Verš 13: David řekl Nátanovi: Zhřešil jsem proti Hospodinu. Nátan Davidovi odpověděl: **Hospodin také odňal tvůj hřích, nezemřeš.**

I když Davidův soud byl bez slitování nad bohatým mužem v podobenství, Bůh se smíloval nad svým služebníkem Davidem.

2 Sam 12:14 (MPCZ) jen, protože jsi touto věcí zajisté **nepřátele Hospodinovy podnikl k rouhání**, právě ten syn, ten, *jenž* se ti narodil, jistotně bude muset umřít.

David odsoudil boháče k smrti a k tomu, aby čtyřnásobně splatil to, co si vzal. Jak soudil, tak byl souzen i on.

Prvorozené dítě Batšeby a Davida mělo zemřít. Když sledujeme příběh o Davidovi, všimneme si, že dalším dítětem, které přišlo o život, byl Amnon, který stejně jako jeho otec pro svou sexuální zvrácenost, byl zabit třetím Davidovým synem Abšalómem prostřednictvím jeho nařízení (2Sam 13:28,29). Tento Abšalómův akt zabití přinesl odloučení mezi králem Davidem a ním, což nakonec vyústilo v Abšalómovu smrt poté, co se pokusil vyrvat království svému otci. (2 Sam 18:9-15). Posledním z jeho synů, který byl zabit, byl Adonijáš, který byl usmrcen na základě Šalomounova nařízení. (1 Kr 2:13-25).

Král David se provinil cizoložstvím s Batšebou a zrcadlo odhalilo tento hřích, když Abšalóm spal se všemi otcovými konkubínami na střeše domu před celým Izraelem (2 Samuelova 16:22). Tak se Davidova odsuzující slova vrátila, aby uskutečnila dílo odsouzení, pokání a spásy. V tomto příběhu si všímáme, že viník projektuje (vykresluje) svou vinu na druhého. Stejný výsledek vidíme v životě Kaina. Byl prvním vrahem na zemi, a přesto jeho první starostí, když pocítil odsouzení svého hříchu, bylo obvinít ostatní, že ho chtějí zabít:

Gen 4:14 Hle, dnes jsi mne vyhnal z povrchu země a před tvou tvář se budu *muset* ukrývat. Budu na zemi bezdomovcem a tulákem a **každý, kdo mě najde, mne bude moci zabít**.

Tento skutek projekce (neboli odhadu vývoje do budoucna) je to, co činí Boží práci na srdce hříšníka tak obtížnou, a to je také důvodem, proč je pro nás tak složité porozumět tomuto zrcadlu. V těchto příkladech je opravdu důležité, abychom si pamatovali, že ten, kdo

nastavuje zrcadlo, ví, co je v srdci hříšníka. Bůh zjevil přesně to, co bylo v srdci krále Davida. Prorok Nátan nejednal podle vlastního chápání, ale na základě zjevení od Boha.

Zrcadlo odhalující lež:

Jákob vyrůstal s vědomím, že má obdržet prvorozenství, ne jeho starší bratr Ezau:

*Gen 25:21-23 Izák naléhavě prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin se dal pohnout jeho prosbami a jeho žena Rebeka otěhotněla. Ale děti se v jejím nitru kopaly. Řekla si tedy: Jeli tomu tak, k čemu mi to je? A šla se dotázat Hospodina. Hospodin jí řekl: Dva národy jsou ve tvém nitru, dvojí lid z tvého lůna se navzájem oddělí. Jeden lid bude silnější než lid druhý a **starší bude sloužit mladšímu.***

Jak mu bylo toto poznání sděleno, není zjeveno v Písmu, ale Duch proroctví nabízí následující vhléd:

*Rebeka měla stále na mysli slova andělova a lépe, než její manžel poznala povahy svých synů. Byla přesvědčena, že dědictví božského zaslíbení bylo určeno Jákobovi. **Opakovala Izákovi slova andělova; otcova láska se však zaměřovala k staršímu synovi a Izák se nedal otřást ve svých rozhodnutích.** {PP 178.1; PP 125}*

Jákob zvěděl od své matky o božském sdělení, že prvorozenství má připadnout jemu, a naplňovala ho nevýslovná touha po přednostním postavení, které je s ním spojeno. Netoužil vůbec po otcově bohatství, cílem jeho tužeb bylo duchovní prvorozenství. Jeho nejtoužebnějším přáním bylo obcovat s Bohem, jako činil Abrahám, přinášet za svou rodinu obět smíření, být praotcem vyvoleného národa a zaslíbeného Mesiáše a zdědit věčnou blaženost, která je obsažena v zaslíbeních úmluvy Boží. Jeho mysl upírala se stále do budoucna,

snažíc se pochopit neviditelná požehnání a porozumět jim {PP 178.2-PP 125.1}

Byla to Rebeka, která řekla svému synu Jákobovi, že je Boží vůlí, aby prvorozenství padlo na něj. Začíná příběh, který odhaluje, jak touha, jakkoli čistá, naplnit Boží zaslíbení naší vlastní moudrostí vždy skončí zklamáním a zármutkem.

Bible odhaluje, že Rebeka povzbuzovala Jákoba, aby oklamal svého otce Izáka, k získání prvorozenství, které bylo zaslíbeno Bohem. Příběh je vyprávěn v Gen 27:5-29. Existuje řada kroků, které Jákob podnikl, aby oklamal svého otce.

Aby mohl vypadat jako Ezau, musel změnit svou identitu, a tak si oblékl chlupatou kozí kůži (Jákob nebyl chlupatý jako Ezau) a jedny z Ezauových drahých šatů, aby zakryl svou pravou identitu:

Gen 27:15-16 Rebeka pak vzala šaty svého staršího syna Ezaua, nejdražší, jaké měla doma a oblékla je svému mladšímu synu Jákobovi a kůže z kůžlat mu připevnila na ruce a na hladký krk.

Jakmile nepoctivost začala, bylo to jako kluzká skluzavka a lži stále pokračovaly. Jákob lhal o své identitě, o pokrmu, který přinesl svému otci a o svém Bohu.

Neměl v úmyslu dopustit se vyloženého podvodu, avšak když předstoupil před svého otce, poznal, že zašel příliš daleko a že už nemůže ustoupit, a tak získal požehnání podvodem. {PP 180.2-PP 126.5}

Všimněte si, že Rebeka připomněla Izákovi andělův slib, ale jeho upřednostňování Ezaua způsobilo, že Izák její slova odmítl. Reakce Rebeky na situaci zdánlivého Božího selhání byla obrazem toho, jak se lidé domnívají, že je zapotřebí „dopomoci“ Bohu uskutečnit Jeho zaslíbení. Jaký byl výsledek? Jákob byl odloučen od své rodiny a už nikdy neviděl svou matku:

Rozmluvu však zaslechla Rebeka. Byla si jista, že to odporuje tomu, co jí Bůh zjevil jako svou vůli. Cítala

*nebezpečí, že Izák vzbudí nelibost Boží a že mladší syn bude zbaven postavení, k němuž ho povolal Bůh. Marně se pokoušela přesvědčit o tom Izáka, a **proto se rozhodla uchýlit se ke lsti.** {PP 180.1-PP 126.4}*

Důsledky Rebečina rozhodnutí brzy přinesly ovoce. Neměla ani tušení, jak velké následky to bude mít pro ni samotnou:

*Gen 27:42-45 Rebece byla oznámena slova jejího staršího syna Ezaua. Dala si zavolat svého mladšího syna Jákoba a řekla mu: Hle, tvůj bratr Ezau ti chystá pomstu a chce tě zabít. Nuže, synu, poslechni mě a vstaň, uteč k mému bratru Lábanovi do Cháranu a **zůstaň u něj nějakou dobu, dokud neustoupí hněv tvého bratra.** Až se hněv tvého bratra od tebe odvrátí a zapomene, co jsi mu provedl, **pošlu pro tebe a vezmu tě odtamtud.** Proč bych měla ztratit vás oba v jediném dni?*

***Rebeka hořce želela** nedobré rady, kterou dala svému synovi; její rada způsobila, že se musela s Jákobem rozloučit a **nikdy již pak nespátřila jeho tvář.** A **Jákob začal pociťovat výčitky svědomí** v okamžiku, kdy získal prvorozenství. Prohřešil se proti svému otci, svému bratru, své vlastní duši a proti Bohu. Za jedinou hodinu spáchal zločin, kterého litoval celý život. **Jeho čin se mu živě vybavil po letech, kdy bezbožnost jeho vlastních synů kormoutila jeho duši.** {PP 180.3-PP 126.6}*

Cesta Jákoba poté, co opustil svůj domov, byla zkušeností, která mu v zármutku vrátila hříchy jeho minulosti, prohloubila jeho pokání a vedla ho ke Kristu, kde našel odpuštění od hříchu a vítězství nad ním.

Nyní se zamyslíme nad tím, jak Bůh použil zrcadlo, aby zintenzivnil Jákobovo pokání. Tímto příkladem je jeho vztah k Josefovi. Jákob miloval Ráchel víc, než Leu a tak byl Ráchelin prvorozený syn předmětem jeho zvláštní náklonnosti. Josef nebyl prvorozeným synem Jákoba, ale byl prvorozeným synem Ráchel. Jákob věděl, jakou bolest mu působilo, když vyrůstal s bratrem, který byl upřednostňován před ním, ale nezdá se, že by to Jákobovi zabránilo, aby mladého chlapce zahrnul větší láskou než jeho bratry.

Gen 37:3 Izrael miloval Josefa nade všechny své syny, protože byl jeho synem ve stáří, a udělal mu bohatě vyšívanou suknicí.

Tato suknice byla viditelným znamením jeho větší lásky k Josefovi v porovnání se vztahem k ostatním dětem, a způsobila zármutek a nenávist mezi jeho syny vůči Josefovi.

Gen 37:4 Když jeho bratři viděli, že ho otec miluje nade všechny bratry, začali ho nenávidět a nedokázali s ním pokojně promluvit.

Nenávist, kterou k němu Josefovi bratři chovali, se vystupňovala, když se se svou rodinou podělil o některé sny, které naznačovaly, že se před ním jeho rodina bude v úctě sklánět. Tato zpráva je zaznamenána v Genesis 37:5-10 a nenávist Josefových bratrů přerůstala v touhu ho zničit.

Když Jákob poslal Josefa, aby zkontroloval své bratry a poslal jim další zásoby jídla, naskytla se jim příležitost, kterou si přáli. Příležitost ukončit nespravedlnost, které byli všichni vystaveni

Gen 37:19,20 Říkali jeden druhému: Hle, mistr snů přichází. Nuže pojďte, zabijme ho a hodme ho do jedné z těchto cisteren a řekneme, že ho sežrala divá zvíř. A uvidíme, co bude z jeho snů.

Sny, které Josef sdílel, způsobily nárůst nenávisti jeho bratrů, až bratři dospěli k tomuto drastickému rozhodnutí. Chtěli dokázat, že sny jsou nepravdivé. Zdálo by se, že ve svém úsilí pracovali pouze proti svým vlastním touhám. Nejstarší syn Jákobův zasáhl a zachoval Josefův život. Josef nebyl zabit, jak bylo původně zamýšleno. Byl prodán do otroctví. Gen 37:21-28. Zamyslete se prosím na chvíli nad tím, čím musel Josef uprostřed tohoto rodinného zmatku procházet. Miloval své bratry a to, že se setkal s pohrdavými pohledy, muselo bolet. Vycítit jejich touhu po jeho smrti muselo Josefovi zlomit srdce. Že bratři o život, zatímco vaše vlastní rodina plánuje vaši zkázu, je mimo chápání. Jaké emoce museli jeho bratři mít v myslích, aby mohli pokračovat v tomto ohavném činu. Lze si jen představit démonické síly, které na ně naléhaly, aby bratři dokončili to, co začali. Později pod hrozbou smrti svých činů litují, když volají:

*Gen 42:21,22 A říkali jeden druhému: Jistě neseme vinu za svého bratra. **Viděli jsme soužení jeho duše, když nás prosil o milost, a nevyslyšeli jsme ho.** Proto na nás přišlo toto soužení. Ruben jim odpověděl: Což jsem vám neřikal, abyste proti chlapci nehřešili? Ale neposlechli jste. A hle, již je jeho krev vyhledávána.*

Ve svém životním příběhu je Josef nakonec povýšen na pozici faraónova zástupce. Právě v tomto prostředí se sucho a neúroda, které Bůh předpověděl Josefovi ve snu, stalo skutečností a jeho bratři přicházejí do Egypta hledat potravu, protože i tam, kde přebývali, byl velký hladomor.

*Gen 41:57 A všechny země přicházely do Egypta k Josefovi nakupovat obilí, **protože hlad se rozmohl po celém světě.***

*Gen 42:2 A řekl: „Hle, slyšel jsem, že v Egyptě je obilí. **Sestupte tam a nakupte tam pro nás obilí, abychom zůstali naživu a nezemřeli.**“*

Co vedlo syny Jákobovy k tomu, aby přišli do Egypta? Jejich otec jim přikázal jít do Egypta, protože slyšel, že v egyptské zemi je jídlo. To, co je zde odhaleno, je životně důležitým vodítkem v událostech, které následují. Deset bratrů se neodvážilo vstoupit do egyptské země, leda na žádost svého Otce.

Když bratři přicházejí do Egypta, jsou nasměrováni k muži, od něhož mají nakoupit potřebné zboží.

Gen 42:5-8 Izraelovi synové přišli nakupovat obilí spolu s *dalšími*, kteří *také* šli, protože v kenaanské zemi byl hlad. **Josef byl pánem nad zemí, byl tím, kdo prodával všemu lidu země. Josefovi bratři přišli a klaněli se mu tváří k zemi.** Když Josef spatřil své bratry, **poznal je**, ale nedal se jim poznat a mluvil s nimi tvrdě. Řekl jim: Odkud jste přišli? Odpověděli: Z kenaanské země, abychom nakoupili potravu. **Josef své bratry poznal, ale oni ho nepoznali.**

Deset bratrů předstoupilo před Josefa, aniž by tušili, před kým stojí. Zcela nevědomi toho, co se mu může honit hlavou, se snaží nakoupit jídlo pro záchranu své rodiny. Josef skrývá svou totožnost. Proč Josef neprozradí, kdo je? Jaké myšlenky se mu honí hlavou, když vidí tváře právě těch mužů, kteří jsou zodpovědní za nejtemnější vzpomínky v jeho životě? Slova by nedokázala popsat obrazy a vzpomínky, které se honily v mysli Josefa, zatímco jeho emoce zápasily s rozumem. Jakou bolestí prošel jeho otec po ztrátě svého milovaného syna? Jaký zármutek Josef nesl po odloučení od svého otce tolik let? Proč nikdy nešel najít svého otce? V této scéně se objevuje mnoho myšlenek, které nejsou zodpovězeny Biblií.

Když Josef stojí před svými bratry, všimne si, že Benjamin mezi nimi není. Opět jeho zármutek stoupá, když přemýšlí o tom, zda jeho mladšího bratra (měli stejnou matku) nepotkal stejný osud jako jeho. Nebo ještě hůř! Musí vědět, zda je jeho bratr naživu. Ale jak to udělat, aniž by prozradil svou identitu? Josef se rozhodne použít moc, kterou má k dispozici, aby mu pomohla při zjišťování pravdy.

Gen 42:9-13 Tu si Josef vzpomněl na sny, které o nich měl. Řekl jim: **Jste zvědové!** Přišli jste, abyste viděli nechráněná místa země. Odpověděli mu: **Ne, pane, tvoji otroci přišli, aby nakoupili potravu.** Všichni jsme synové jednoho muže. Jsme poctiví lidé, tvoji otroci nejsou zvědové! Řekl jim: Ne, neboť jste přišli, abyste viděli nechráněná místa země! Odpověděli: Nás, tvých otroků, bylo dvanáct bratrů, synů jednoho muže v kenaanské zemi. A **hle, nejmladší je dnes s naším otcem a jeden už není.**

Duch proroctví říká o této události následující:

Jakmile přijeli do Egypta, poslali je královu zástupci; šli tedy s ostatními žadateli představit se správci země. “A skláněli se před ním tváří až k zemi.” **“Poznal Josef bratří své, ale oni nepoznali ho.”** Josef změnil své židovské jméno za jméno, které mu udělil král, a jako první ministr Egypta se pramálo podobal mládenci, kterého prodali Izmaelským. Když Josef viděl své bratry, jak se před ním pokojují a vzdávají mu hold, **vyvstaly mu na mysli jeho**

sny a ožila před ním dávná minulost. Pronikavým zrakem přehlédl skupinu a shledal, že mezi nimi není Benjamin. Zdalipak také nepadl za oběť zrádné krutosti těchto divochů? **Umyslil si, že se dozví pravdu. “Špehéri jste,”** řekl přísně, *“přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.”* {PP 224.3- PP 159.3}

Josef obvinil své bratry, že jsou špehové, obvinil je za něco, co není v jejich srdci, a proto není odrazem jejich hříšnosti ve smyslu zrcadla. Tak Bůh nepracuje. Nepotřebuje, abychom mu sdělovali informace, ale spíše aby se hřích ukázal nám samotným.

Josefova slova přicházejí z mocenského postavení, aby získal informace, které chtěl – a oprávněně, protože se obával o svého druhého bratra Benjaminu. Josef miloval své bratry, o tom není pochyb, a odpustil jim. Ale Josef využil svého postavení k tomu, aby přiměl své bratry k takovému jednání, aby dostal, co chtěl. Nestalo se to proto, aby se něco zjevilo bratrům, ale proto, aby bratři něco zjevili Josefovi. Bůh jistě využil této situace k prohloubení výčitek svědomí Josefových bratrů, ale nebylo to zrcadlo.

Jistě můžeme porozumět Josefově obtížné situaci a tomu, jak se vzhledem k okolnostem můžeme chovat podobně. Toto vyšetřování se nesnaží Josefa odsoudit, ale zaměřit se přímo na slova, která vyslovil, když obvinil své bratry, že jsou špehové, a oznámil jim jejich záměr, kvůli kterému vstoupili do egyptské země. Z biblických důkazů, které již byly poskytnuty, je jasné, že tomu tak nebylo. Josefovi bratři nevstoupili do země, aby ji prohledali, přišli na příkaz svého otce Jákoba, aby nakoupili jídlo pro své rodiny. Je tedy důležité pochopit, že tento Josefův výrok, zrozený z touhy něco poznat a s využitím své moci, nebyl odrazem pravého motivu a záměru v srdcích bratrů. Josef nemohl znát jejich motiv, protože neexistuje žádný důkaz, že mu to bylo zjeveno.

Z toho by se mohlo vyvodit, že obvinění Josefa není pravdivé, a proto může být pouze lží. I když to zní drsně a také to odsuzuje, je to zamýšleno jako zdůraznění rozdílu mezi skutečným zrcadlem a fungováním pouhé lidské mysli. Josef měl nepoctivost jako dědictví:

1. Abraham lhal o totožnosti své manželky, a tedy o své vlastní identitě (Genesis 12:12-13, Genesis 20:2),
2. Izák udělal totéž co jeho otec Abraham (Genesis 26:7).
3. Jákob lhal o své totožnosti svému otci (Genesis 27:18,19
4. Josef zdědil tuto linii nepoctivosti a projevila se v okolnostech extrémního tlaku. Snažil se utajit svou totožnost, a to vedlo k následným událostem.

Srovnejme nyní příběh Josefa s příběhem, který odhaluje působení Božího zrcadla na srdce.

ZRCADLO (Šalamoun a dvě nevěstky-matky)

1 Kr 3:23-28. Nato král řekl: Tato říká: Ten živý, to je můj syn, a ten mrtvý je tvůj syn, a tato říká: Ne, ten mrtvý je tvůj syn a ten živý je můj syn. Král řekl: **Podejte mi meč**. Přinesli před krále meč a král přikázal: **Rozsekněte to živé dítě ve dvě** a dejte polovinu jedné a polovinu druhé. Avšak žena, které patřilo to živé dítě, promluvila ke králi, protože se v ní probudil soucit s jejím synem. Řekla: Dovol, můj pane, dejte jí to živé dítě, jenom ho neusmrcujte! **Ale ta druhá řekla: Nebude ani moje, ani tvoje, rozsekněte ho**. Král nato odpověděl: Dejte jí to živé dítě **a neusmrcujte ho**. To je jeho matka. Když celý Izrael uslyšel o rozsudku, který král vynesl, báli se krále, **protože viděli, že v něm je Boží moudrost k vykonávání práva**.

Sestra Whiteová se k těmto textům vyjadřuje takto:

Ten, jenž za své rané vlády prokázal tolik moudrosti a citu, když vrátil bezmocné děcko jeho nešťastné matce (viz 1. Královská 3,16-28), klesl tak hluboko, že souhlasil s tím, aby byla zbudována modla, jíž byly obětovány živé děti. Ten, jenž ve svém mládí byl obdařen soudností a rozumem, a jenž ve svém mužném věku napsal pod vnuknutím: "Cesta zdá se přímá člověku, avšak dokonání její jest cesta k smrti" (Příslaví 14:12), se v pozdějších letech tak odchýlil od čistoty, že začal podporovat

nemravné, odporné obřady, jež byly spjaty s uctíváním Chámose a Astarot. Ten, jenž při zasvěcení chrámu pravil ke svému lidu: "Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu" (1. Královská 8:61), se sám provinil, protože ve svém srdci i svými skutky popřel svá vlastní slova. Zaměnil nevázanost za svobodu. Pokusil se spojit světlo s tmou, dobro se zlem, čistotu s nemravností, Krista s Belíálem. Za jakou však cenu! {PK 57.2-PK 38.2}

*Jak ubíhala léta a jak rostla jeho pověst, snažil se Šalomoun uctívat Boha rozmnožováním své duševní a duchovní síly a tím, že udílel druhým požehnání, jehož se mu dostalo. **Nikdo nevěděl lépe než on, že se mu síly, moudrosti a důvtipu dostalo jen přízní Boží a že těchto darů se mu dostalo proto, aby mohl seznámit svět s Králem králů.** {PK 33.1-PK 22.2}*

Při Šalomounově soudu nad dvěma nevěstkami dal Bůh Šalomounovi chápavé srdce a Duch Boží zjevil, co bylo v srdci zlé matky. Jeho výnos nebyl zjevením jeho vlastní vůle nebo touhy, jak je jasně vyjádřeno v Písmech, ale je dílem vynést na světlo skrytý charakter obou matek tím, že prostřednictvím tohoto nařízení vysloví myšlenky, které byly v mysli hříšné matky. To je zrcadlo!

Duch proroctví to dále rozvádí následujícími výroky;

Boží zákon je zrcadlem, které člověku ukazuje nedostatky jeho charakteru. {RH March 8, 1870, par. 6}

*Láska, čest a dokonalost zjevená v evangeliu jsou zjevením Božího charakteru člověku. Spravedlnost, dobrota a shovívavost, které se projevíly v Kristově charakteru, se mají opakovat v životě těch, kdo přijímají výsady evangelia. Studiem Slova Ho máme vidět takového, jaký je, a okouzlení pohledem na Jeho Božskou dokonalost máme růst do stejného obrazu. **Musíme pochopit, že evangelium plně zjevuje Pánovu slávu. Je to ono zrcadlo, které pro obrácenou duši odhaluje Boží***

charakter. Podoba Boží se zjevuje v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli pochopit, co to znamená být stvořen k obrazu Božímu a čím se můžeme stát, jestliže s neustálým pohledem na něj mu dovolíme, aby nás proměnil od "slávy k slávě". {ST February 24, 1909, par. 3}

Všimněte si prosím, že **evangelium** je zrcadlem "pro obrácenou duši", tedy duši, která vidí Ježíšovýmá očima. Pro obrácenou i neobrácenou duši je **zákon** zrcadlem, jenž odhaluje nedostatky lidského charakteru ve srovnání s charakterem Božím. Bůh vepsal svůj zákon do srdcí všech lidí, takže nikdo není bez výmluvy, jak je vyjádřeno níže:

Řím 2:13-16 Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlnění budou ti, kdo jej plní. Když totiž pohané, kteří nemají Zákon, přirozeným způsobem činí to, co Zákon požaduje, *pak* jsou sami sobě Zákonem, ač Zákon nemají. Ukazují, že *mají* dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí *bude* svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují, v den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude podle mého evangelia soudit, co je skryto v lidech.

Řím 1:20 Jeho věčnou moc a božství, *ačkoli jsou* neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když *lidé* přemýšlejí o *jeho* díle, takže jsou bez výmluvy.

Jer 31:31-34 Hle, přicházejí dny, *je* Hospodinův výrok, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne jako smlouvu, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, *kdy* jsem *je* uchopil za ruku, abych *je* vyvedl z egyptské země -- smlouvu, kterou porušili, ačkoliv jsem byl jejich Pánem, *je* Hospodinův výrok, ale toto *je* ta smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po těchto dnech, *je* Hospodinův výrok: **Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce.** Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Nebudou již učit jeden druhého ani každý svého bratra slovy: Poznejte Hospodina! Protože mě budou znát všichni, od nejmenšího do největšího, *je*

Hospodinův výrok, protože odpustím jejich vinu a na jejich hřích již nevzpomenu.

Jestliže Bůh chce vepsat zákon do našich srdcí, proč by nám nařizoval zabíjet a porušovat tak svůj vlastní zákon? Otázkou tedy je, **proč** byly vydány příkazy k zabíjení? Není to snad v rozporu s milosrdným a milujícím Bohem a v nesouladu s jeho zákonem? Neznamenaloby nařízení úplného vyhlazení národa vytrhnout nejen plevy ale i zrno?

Abraham pokládá naprosto stejnou otázku;

Gen 18:23 Abraham přistoupil a řekl: **Cožpak s ničemou vyhladiš i spravedlivého?**

I Mojžíš měl na mysli stejnou věc:

Ex 32:10-14 Nyní mě nech, abych vzplanul hněvem proti nim a skoncoval s nimi. Tebe však učiním velkým národem. Mojžíš se snažil udobřit Hospodina, svého Boha, a řekl: Hospodine, **proč vzplanul tvůj hněv proti tvému lidu**, který jsi vyvedl z egyptské země velkou silou a mocnou rukou? Proč *by měli* Egypťané říkat: Se zlým *úmyslem* je vyvedl, aby je pobil v horách a vyhubil je z povrchu země. **Odvrať se od svého planoucího hněvu a lituj zla vůči svému lidu**. Pamatuj na Abrahama, Izáka a Izraele, své otroky, kterým jsi při sobě přísahal a řekl jsi jim: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, o níž jsem promluvil, dám vašemu potomstvu a dostanou ji navěky do dědictví. A Hospodin litoval zla, které promluvil, že učiní svému lidu.

Tento příběh je možná nejčistší podobou zrcadla, kterou v Bibli máme. Je Mojžíš milosrdnější než Bůh? To je nemožné; veškeré milosrdenství proudí od Otce skrze Syna k lidem. Bůh chce probudit Mojžíšovy pocity milosrdenství. Je to Mojžíš, kdo si myslí, že Izraelité jsou břemeno, stále si stěžují; Mojžíš je v pokušení myslet si, že by Bůh měl Izraelity zničit. Bůh tedy nastavuje „zrcadlo,“ s úmyslem to všechno zjevit, aby se s tím Mojžíš mohl vypořádat skrze Boží milost.

Na tomto příběhu mě zaujalo, jak daleko je Bůh ochoten zajít, aby probudil pokání a inspiroval milosrdenství a odpuštění. Mojžíš mohl říci: Dobře, udělej to, a Bůh by dovolil, aby byli Izraelité zničeni. Mojžíš by musel nést břemeno viny, Boží plány by byly zpožděny, Bůh by byl těžce zarmoucen, že byl tak nepochopen, a výsledkem by bylo mnoho utrpení, které by Otec a Syn museli nést – ale Bůh je ochoten to riskovat, aby osvobodil Mojžíše od jeho hříšných tužeb. Jaký úžasný Bůh!

Bůh to koná také pro nás, abychom mohli číst takové příběhy, porovnávat je s jinými událostmi v Božím jednání s jeho národy, a tak vidět úplnější obraz našeho Nebeského Otce. Víme, že Bůh se postupně zjevil světu. To je pravda, protože jak plyne více času, lidské pokolení má více času s Bohem, a tak můžeme lépe porozumět jeho cestám a metodám. V těchto posledních dnech máme Kristovo zjevení, Bibli a celou historii, kterou musíme analyzovat. Bůh objasní všechno dříve, než podruhé pošle svého Syna, aby si lidstvo mohlo být jisté, že s Ním chtějí být věčně.

Zamysleme se nad následujícím tvrzením a jeho souvislostí s výnosem o úplném zabití ve Staré smlouvě.

*V dávných dobách Bůh mluvil k lidem ústy proroků a apoštolů. **V těchto dnech k nim promlouvá svědectvím svého Ducha. Nikdy nebyla doba, kdy by Bůh poučoval svůj lid opravdověji, než ho poučuje nyní ohledně své vůle a směru, kterým chce, aby se ubíral.** Budou však mít z Jeho učení užitek? Přijmou Jeho napomenutí a budou dbát Jeho varování? Bůh nepřijme žádnou částečnou poslušnost. Nebude schvalovat žádné kompromisy se sebou samým. {4T 147.4}*

Zajímavé tvrzení, vzhledem k tomu, že Bůh nikde ve spisech Ellen G. Whiteové, ani spisech průkopníků, nenařídil nikoho zabít!!!!

Příkaz zní „zabít bez milosti“

Použijme nyní výše uvedené zásady a přejděme k příběhu o Saulovi a zničení Amalechtů, abychom viděli, jak Bůh pracoval se Saulem.

1 Sam 15:1-3 **Samuel řekl Saulovi: Mne Hospodin poslal**, abych tě pomazal za krále nad jeho lidem, nad Izraelem. Nyní tedy **uposlechni Hospodinova slova**. Toto praví Hospodin zástupů: Všímal jsem si toho, co učinili Amálekovci Izraeli, jak se mu postavili do cesty, když táhl z Egypta. Nyní jdi, pobij Amálekovce a zsvěťte zkáze všechno, co jim patří. Neměj s nimi soucit, ale usmrť muže i ženy, děti i kojence, býky i ovce, velbloudy i osly.

Bible objasňuje, že Samuel obdržel od Hospodina přímé nařízení. Samuel nebyl pohnut svou vlastní touhou nebo motivem.

*Hospodin však poslal svého služebníka k Saulovi s dalším poselstvím. Poslušností měl dokázat svou věrnost Bohu a prokázat, že je hoden kráčet před Izraelem. Samuel navštívil krále a vyřídil mu slovo Páně. Aby si panovník mohl uvědomit, jak je důležité dbát příkazu, **Samuel výslovně prohlásil, že mluví z božského rozkazu, z rozkazu téže moci, která Saula povolala na trůn.** Prorok pravil: “Takto praví Hospodin zástupů: Rozpomenul jsem se na to, co jest činil Amalech Izraelovi, že se položil na cestě, když se bral z Egypta. Protož ihned táhni a zkaž Amalecha, a zahladte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávej se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla.” Amalechitští byli prvními, kteří napadli Izraelské na poušti. A za tento hřích, za to, že se postavili Bohu, a za jejich zvrhlé uctívání model vyřkl nad nimi Hospodin skrze Mojžíše ortel. Na božský příkaz byla jejich krutost vůči Izraeli zaznamenána s rozkazem: “Vyhladiš památku Amalecha pod nebem; nezapomínej na to.” 5. Mojžíšova 25:19. Provedení*

*tohoto rozsudku bylo odloženo o čtyři sta let. Amalechitští se však od svých hříchů neodvrátili. **Hospodin věděl, že by tento národ bezbožníků vymazal ze země národ Boží i uctívání Boha, kdyby k tomu měl možnost. Nyní přišla doba, kdy se měl vykonat rozsudek, tak dlouho odkládaný.** {PP 627.3}*

Vezměte prosím na vědomí následující body z předchozího textu:

1. Samuel mluvil pod Božím vedením.
2. Zdůrazňuje se, že tento výnos přichází od stejné AUTORITY, která povolala Saula na trůn.
3. Vítězství a zničení Amálekovců bylo jistotou, protože jejich činy měly přinést zničení Izraele a uctívání jediného pravého Boha. Oba národy tedy nemohly získat ochranu, protože Bůh udržoval oba naživu. Amálekovci se provinili mnohem více, a tak porušení ochrany bylo pro Amálekovce větší. Prohráli by, když by nastoupili proti Izraeli. Jejich "míra nepravosti byla dovršena" (srovnej s Gn 15:16). To neznamená, že Bůh je zaujatý, protože když byla nepravost Izraelitů dovršena, i oni byli zbaveni své ochrany (protože svými rozhodnutími ukázali, že nechtějí Boží přítomnost a ochranu) a byli zničeni.

Usuzujeme tedy, že Bůh mluvil k Samuelovi. Následující výrok však může pomoci osvětlit, s jakou autoritou Bůh udělal to, co udělal;

(Toto prohlášení se vztahuje k Saulovu příkazu zabít Jónatana poté, co nevědomky porušil rozhodnutí svého Otce a snědl trochu medu)

Jónatanův život je zachráněn

Saul se nemohl pyšnit vítězstvím, ale doufal, že bude poctěn za horlivost, s jakou bude chtít dodržet posvátnost své přísahy. Lid nedovolil, aby byl rozsudek vykonán. Statečně se postavili proti královi hněvu a prohlásili: "Jonatan že by měl zemřít? Vždyť připravil Izraeli takové veliké vysvobození! Bud' toho dalek! Jakože je živ

Hospodin, ani vlásek z hlavy mu nesmí spadnout na zem. S pomocí Boží jednal dnešního dne. {EP 453.2-NUD 305,3}

*Jonatánovo vysvobození bylo přísným pokáráním královny ukvapenosti. **Saul měl předtuchu, že jeho zlořečenství se vrátí na jeho vlastní hlavu.** Vrátil se domů rozmrzelý a nespokojený. {EP 453.3-NUD 305,4}*

Ti, kdo jsou nejpohotovější k omlouvání svého hříchu, bývají často nejpřísnější v odsuzování druhých. Mnozí si počínají jako Saul. Když jsou přesvědčeni, že s nimi není Hospodin, odmítají najít příčinu svých těžkostí v sobě. Libují si v krutém odsuzování ostatních, kteří jsou lepší než oni. {EP 453.4-NUD 305,5}

Lidé usilující o sebe vyvýšení se často dostanou do postavení, kde se odhalí jejich pravý charakter. (princip zrcadla) **Tak tomu bylo v případě Saula. Královské pocty mu byly přednější než spravedlnost, milosrdenství nebo shovívavost.** Vyměnili zbožného proroka, který se modlil za jejich požehnání, za krále, který na ně svolával zlořečenství. {EP 453.5-NUD 305,6}

*Kdyby byli izraelští muži nezasáhli, Jonatan, jejich vysvoboditel, by na králův rozkaz zemřel. S jakými obavami se pak musel tento lid podrobovat Saulovu vedení! **Jak hořké bylo pomyšlení, že byl dosazen na trůn z jejich vlastního rozhodnutí!*** {EP 454.1-NUD 305,8}

Všimli jste si spojení, která se zde vytvářejí?

1. Bůh nebyl se Saulem, takže Saul potřeboval někoho, kdo by převzal odpovědnost, kdo byl ve skutečnosti méně vinen než on sám – Jónatan.
2. Prostřednictvím této události mají Saul i Izrael příležitost vidět svůj veliký hřích. (Zrcadlo)
3. Kdo dosadil Saula na trůn? Izrael!

Proč je tento poslední bod tak významný? Protože to hraje důležitou roli v pochopení dekretu nemilosrdně zničit Amáleka.

„...Samuel výslovně prohlásil, že mluví z božského rozkazu, z rozkazu téže moci, která Saula povolala na trůn...“ {PP627.3-PP 471,3}

V Saulovi dal Bůh Izraeli krále podle jejich vlastního srdce, jak řekl Samuel: “Nuže tady je král, **kterého jste si zvolili a vyžádali.**” 1. Samuelova 12,13. Jeho vzezření bylo v souladu s **jejich představami** o královské vznešenosti. Jeho osobní statečnost a vojevůdcovské schopnosti byly vlastnosti, **které považovali za nejlepší** pro zajištění úcty ostatních národů. Nepožadovali vůdce se skutečně šlechetným charakterem, který pěstoval lásku a Boží bázeň. Nevyhledávali Boží cestu, nýbrž svou vlastní. **Proto jim dal Bůh takového krále, jakého si přáli – takového, jehož charakter byl odrazem jejich vlastní povahy.** {EP 461.3-NUD 310,1}

Je možné, že rozhodnutí zabít Amálekovce bylo zoufalým pokusem Boha ukázat Saulovi, že v Saulově vlastním charakteru je něco opravdu špatné? A byl to také pokus ukázat Izraelitům, že oni sami způsobili tento řetězec událostí?

Bůh Saula miloval. Nechtěl, aby Saul zhřešil. Jediný způsob, jak to bude dávat smysl, je, pokud můžeme spojit tuto událost ve Staré smlouvě s podobným případem života a služby Ježíše, jak je uveden v Nové smlouvě.

Následující příběh zjevuje Kristův výrok, který je pochopitelný v závislosti na tom, **jak čteme** tento příběh:

Jan 2:19-21 Ježíš jim odpověděl: **“Zbořte tuto svatyni**, a ve třech dnech ji postavím.” Židé tedy řekli: “Tato svatyně byla budována čtyřicet šest let, a ty ji postavíš ve třech dnech?” **On však mluvil o svatyni svého těla.** Když

byl *potom* vzkříšen z mrtvých, vzpomněli si jeho učedníci, že toto říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

Kristus mluvil o svém chrámu (těle), ne o chrámu v Jeruzalémě, a text zjevně nemá KDYBY, ani v řečtině, ani v žádném jiném překladu, který jsem našel.

Kristus neřekl: "JESTLIŽE zničíte tento chrám..." Řekl: "ZNIČTE tento chrám". Bylo to jasné zjevení toho, co Izrael udělá, a když to bylo slyšet v době jeho vyhlášení, nebylo to pochopeno. Ale ta slova byla přesná do posledního písmene.

Tato Ježíšova slova by mohla být chápána jako božský řád. "Zničte tento chrám..."

Existuje mnoho dalších příkladů, kdy Kristus zjevuje, co je v srdci jednotlivce, ale tato příležitost byla podle mého názoru těsněji spojena s daným tématem kvůli konstrukci řeckého textu jako použití skladby symbolů podobné výroku. Kristova slova zjevila, co bylo pohřbeno hluboko v srdci Izraele a jeho vůdců. Totéž platí pro příběh se Saulem a Amálekovci.

Abych poskytl další důkaz o tomto myšlenkovém pochodu, rád bych předložil několik výroků, které vrhají světlo na charakter Saula a na Boží dílo zjevit zlé tajné touhy jeho srdce.

Když nyní mluvíme o zabití Božích kněží Saulem a Dóegem (pamatujte prosím, že Dóeg byl Edomita) v 1 Samuelově 22:7-18, čteme:

*17, 18. Krutost Saula a Doega – Saulův hněv nebyl utišen ušlechtilým postojem jeho lokajů a obrátil se k muži, kterého si spojil jako přítele, protože svědčil proti kněžím. **Tak tento Edomita, který byl stejně podlý jako Barabáš,** zabil vlastní rukou osmdesát pět kněží Páně v jednom dni; a **on a Saul a ten, který byl vrahem od počátku,** se radovali z masakru služebníků Hospodinových. Jako divoká zvířata, která ochutnala krev, **tak i Saul a Doeg** (The Signs of the Times, September 21, 1888). {2BC 1020.4}*

V tom příkazu zabít VŠECHNY Amálekovce zjevoval Bůh hloubku zkaženosti hříchů Izraele a hříchů králových.

Proč Izrael neustoupil od zabíjení dětí a žen Amáleka (proč pro ně nepožádali o milost)?

Protože v srdci Izraele bylo stejné semeno jako to, které podnítilo srdce Saulovo. Bylo to srdce vraha od samého počátku!

Nakonec zvažte následující posloupnost:

Proč Saul nezabil dobytek, který byl cenný, a navíc ušetřil krále Agaga?

*“Porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu. Jal také Agaga krále amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meče. **I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtěli vyhubiti jich; což pak bylo ničemného a churavého, to zahubili.**” {PP 629.1-PP473,1}*

Co bylo považováno za ničemné a churavé? Jen dobytek, který zabili? Nebo byly ženy a děti také považovány za ničemný odpad? Proč tedy ne i král? Nebyl snad vinen jako král Amálekovců?

Uvažujte o morálním úpadku, ke kterému došlo v mysli Izraele a jeho Krále. Když je dobytek považován za cennější než lidský život, dochází k posunu hodnoty, která je diametrálně odlišná od Božího království. Přemýšlejte o důsledcích toho, co to znamená pro to, jak vidí Boha, a co si myslí, že Bůh vidí jako dobré a zlé, co jako hodnotné a co bezcenné.

Tohle je to, co Duch prorocký říká o Agagovi;

*(Samuel) Přikázal, aby byl před něj předveden král Amalechitů. **Agag byl nade všemi, kteří padli mečem Izraele, zodpovědný jako zastávce ponižujícího pohanství svého lidu a podněcovatel jejich odporných krutostí**; Šlo jen o to, aby na něj padl nejtěžší trest. Přišel na prorokův příkaz, v pýše královské hodnosti, lichotil si, že může zastrašit služebníka Božího a že všechna nebezpečí smrti pomínula. {ST August 31, 1882, par. 18}*

Byl tu vážný problém se Saulovým morálním kompasem a náš Otec se mu to snažil zjevit skrze Krista, když nařizoval nezákonné činy skrze proroka Božího. Saul si to vyložil jako povolení zabíjet. Místo toho, aby viděl zjevení svého vlastního morálně bezcenného charakteru, Saul považoval toto nařízení zabít Amálekovské za zjevení Boží vůle. A ani potom Saul nedovolí, aby stará smlouva vykonala své plné dílo, protože se nebude řídit příkazy, jak mu řekl Bůh. Povýšil se nad Boha a nyní je ve vnější temnotě. Jestliže reakce Mojžíše na zrcadlo může být považována za vzorec odpovědi, kterou Bůh chtěl, Saulova reakce na zrcadlo může být považována za vzorec odpovědi, kterou Bůh *nechtěl*.

Není to jediná doba, kdy vidíme, že tento proces funguje. Zvažte následující příklady:

Ex 32:27-28 On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: **Připášte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného.** Synové Léviho učinili podle Mojžíšova příkazu a onoho dne padlo z lidu asi tři tisíce mužů.

Levité bez váhání zabíjeli své bratry. Přesto je tento příkaz v přímém rozporu s přikázáním "nezabiješ". Byli přesvědčeni o své vlastní samo spravedlnosti a o svém právu být soudci svých bratrů. Ale i oni sami upadli do hříchu a nevíry a zemřeli na poušti. Ovoce se projevilo v těch, kteří se dopustili otevřeného modlářství, ale semeno bylo ve všech. Bůh chtěl, aby si to uvědomili spolu s rozpoznáním svých vlastních tvrdých a odsuzujících charakterů, a tak se osvobodili od takové tvrdosti srdce, která přináší všechny druhy těžkostí a utrpení, protože je v rozporu s duchem Kristovým.

Vidíme však, že levité, kteří ještě působili ve Staré smlouvě, byli přinejmenším lepší než Saul. Bůh by mohl použít vinu, která by vznikla, a jejich otázky o Božím charakteru, aby je vedl k pokání a Nové smlouvě. Ale Saul se z tohoto postavení vymanil.

Jsou to těžké myšlenky a modlím se, abychom o nich pečlivě přemýšleli. Je toho mnohem více, co je třeba říci, a doporučuje se, aby se čtenář nevzdával svého studia, ale šel k našemu Otci pro modlitbu o pomoc k dalšímu porozumění. Čtenář se také může divit, proč Bůh opravdu chce, abychom tyto věci vyřešili. Je tomu tak proto, že Bůh ví, že si přirozeně budeme představovat boha podle své vlastní představivosti, kterému budeme sloužit, a že uctívání takového boha v nás nikdy nevytvoří charakter našeho Spasitele, který jako jediný je vhodný pro život v nebeském království. Naše vlastní měřítka nám zabrání v tom, abychom obdrželi bezplatný dar spasení. **Charakter, který přisuzujeme našemu Bohu, bude charakterem, podle kterého budeme nakonec souzeni** tak, jak je psáno:

Mat 7:1-2 "Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, *takovým* budete souzeni, a jakou měrou měříte, *takovou* vám bude naměřeno.

Ž 50:20-21 Posadíš se, mluvíš proti svému bratru, haniš syna své matky. Takto jsi jednal a *já* jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti *to* před oči.

Ž 18:25-26 Hospodin mě odměnil podle mé spravedlnosti, podle čistoty mých rukou před jeho zrakem. S věrným jednáš věrně, s člověkem bezúhonným bezúhonně.

Řím 2:1-8 Proto jsi bez omluvy, člověče, *a to každý, kdo soudíš. V čem soudíš druhého, v tom odsuzuješ sám sebe, neboť soudíš, ale sám činíš totéž. Víme, že Boží soud je podle pravdy proti těm, kdo dělají takové věci.* Máš za to, člověče, který soudíš ty, kdo takové věci dělají, a *sám* činíš totéž, že unikneš Božímu soudu? Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání? Svou tvrdostí a nekajícným srdcem si shromažďuješ hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého Božího soudu. On odplatí každému podle jeho skutků. Těm, kteří s vytrvalostí v dobrém skutku hledají slávu, čest a neporušitelnost, *dá věčný život.* Avšak těm, *kteří jsou* sobečtí a neposlouchají pravdu, nýbrž poslouchají nepravost, *odplatí* hněvem a zuřivostí. ...

Modlím se, aby vám tohle otevřelo názor, že Bůh není násilný a tvrdý; ale milující, trpělivý, milosrdný a hojný v dobrotě. I když Stará smlouva obsahuje některé velmi obtížné části, které se objevují na povrchu, aby vyobrazily Boha jako násilného a krutého, s pilnou modlitbou a studiem Ho můžeme vidět takového, jaký je, a jehož poznat - je věčný život. Viz Jan 17:3. Skrze Krista, místo abychom viděli Boží tvrdost, vidíme zoufale hříšný charakter našich vlastních srdcí a kolik zármutku je Bůh ochoten vytrpět, aby nám pomohl vše překonat. Neboť nikdy nezapomeň: „V každém jejich soužení měl soužení *i* on.“ Iz 63:9.

Doufám, že tento materiál vám pomůže v dalším studiu charakteru našeho Otce a Jeho Milovaného Syna.

Zrcadlo a lež

Odhaluje hlubiny z temnoty, vyvedl na světlo nejhlubší tmu.

Job 12:22

Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec *je* cestou smrti. Přísloví 14:12

Podstatou pravého soudu je odhalit, co je v srdci. Lidé mohou hluboko v sobě skrývat tajemství své minulosti, která je svazují vinou, hanbou, a tak jsou jejich vztahy s Bohem i člověkem zahaleny touto temnotou a způsobují bolest, zármutek a smrt.

Ve své moudrosti Bůh používá zrcadlo, aby člověku jemně odhalil skryté věci jeho duše, aby se mohl vidět takový, jaký je, a pak se obrátit ke Kristu, aby mu bylo odpuštěno a aby byl očištěn. Někdy tento proces zabere více času, než je člověk ochoten snášet, a tak jsou lidé v pokušení říkat věci, které nejsou pravdivé, aby donutili ty, kteří jsou pod jejich dohledem, vzdát se svých tajemství.

Rozdíl je důležité pochopit, protože Bůh nezkouší lidi skrze lež. Neříká lidem věci, které jsou falešné, aby je přinutil zjevit vnitřní myšlenky. Spíše odráží lidem jejich vlastní myšlení, aby mohli rozpoznat svá selhání, obrátit se ke Kristu a být spaseni.

Bůh nepoužívá sílu, aby poznal pravdu. Lidé budou lhát, mučit a věznit, aby získali informace, které od ostatních vyžadují.